MICHAEL MORPURGO

CRĂCIUN FERICIT, BUNICULE!

Ilustrații de JIM FIELD

LITERA mici

Nu deschide!

CRĂCIUN FERICIT, BUNICULE!

Michael Morpurgo
Ilustraţii de JimField

LITERA
2020

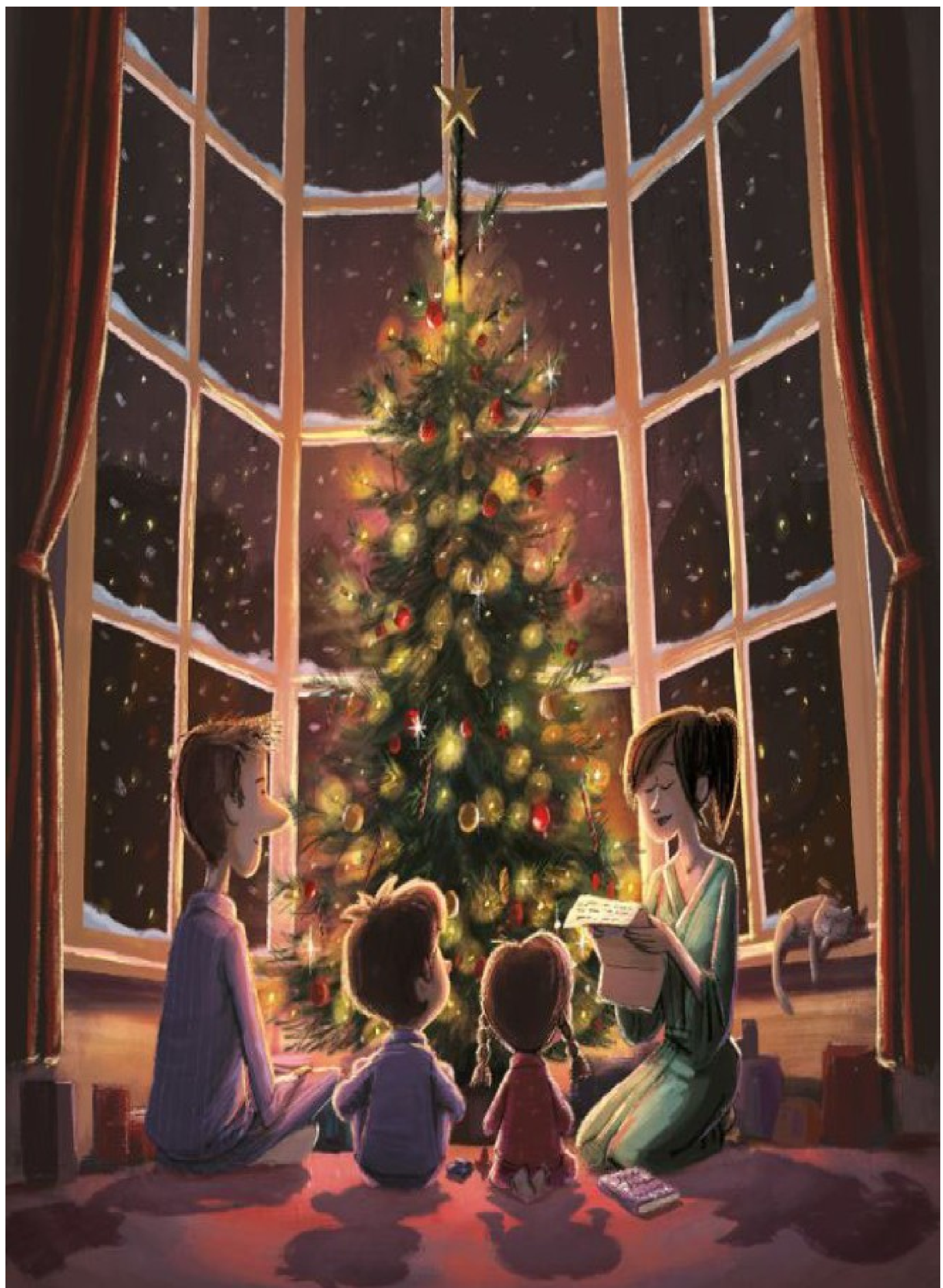
Pentru Jonathan, Susanna şi Gemma,
cu toată dragostea
M.M

Pentru mama şi tatăl ei, bunicul meu – Da, care mi-ai inspirat bună parte dintre aceste amintiri dragi.
J.F.

În fiecare an, de Crăciun, scot din dulapul de sub scară cutia cu omamente de pom. Tot în ea se află şi jurnalul pe care l-am ţinut când eram mică. Pe copertă, pe care am desenat zeci de margarete de toate culorile, scrie: Jurnalul Miei. Nu deschide! Iau de fiecare dată jurnalul şi l-ascund printre crengile de la baza pomului, niciodată prea adânc – căci n-ar avea rost. Toată lumea ştie că e acolo, pentru că nu lipseşte niciodată, şi ştie şi de ce e acolo, şi îngrămădeşte toate cadourile în jurul lui. Copiii şi toţi membrii familiei noastre ştiu că în jurnalul acesta se păstrează cu grijă ceva anume...

ORNAMENTE DE
CRĂCIUN

O scrisoare – pe care mi-a scris-o bunicul. Iar cititul cu voce tare din aceste scrisori – după ce am despachetat toate cadourile – face parte din tradiţia de Crăciun a familiei noastre la fel de mult ca tortul şi colindele.

Nu doar eu, ci şi toţi ceilalţi ştiu pe de rost fragmente din scrisoarea bunicului, şi uneori recită împreună cu mine în timp ce eu o citesc.

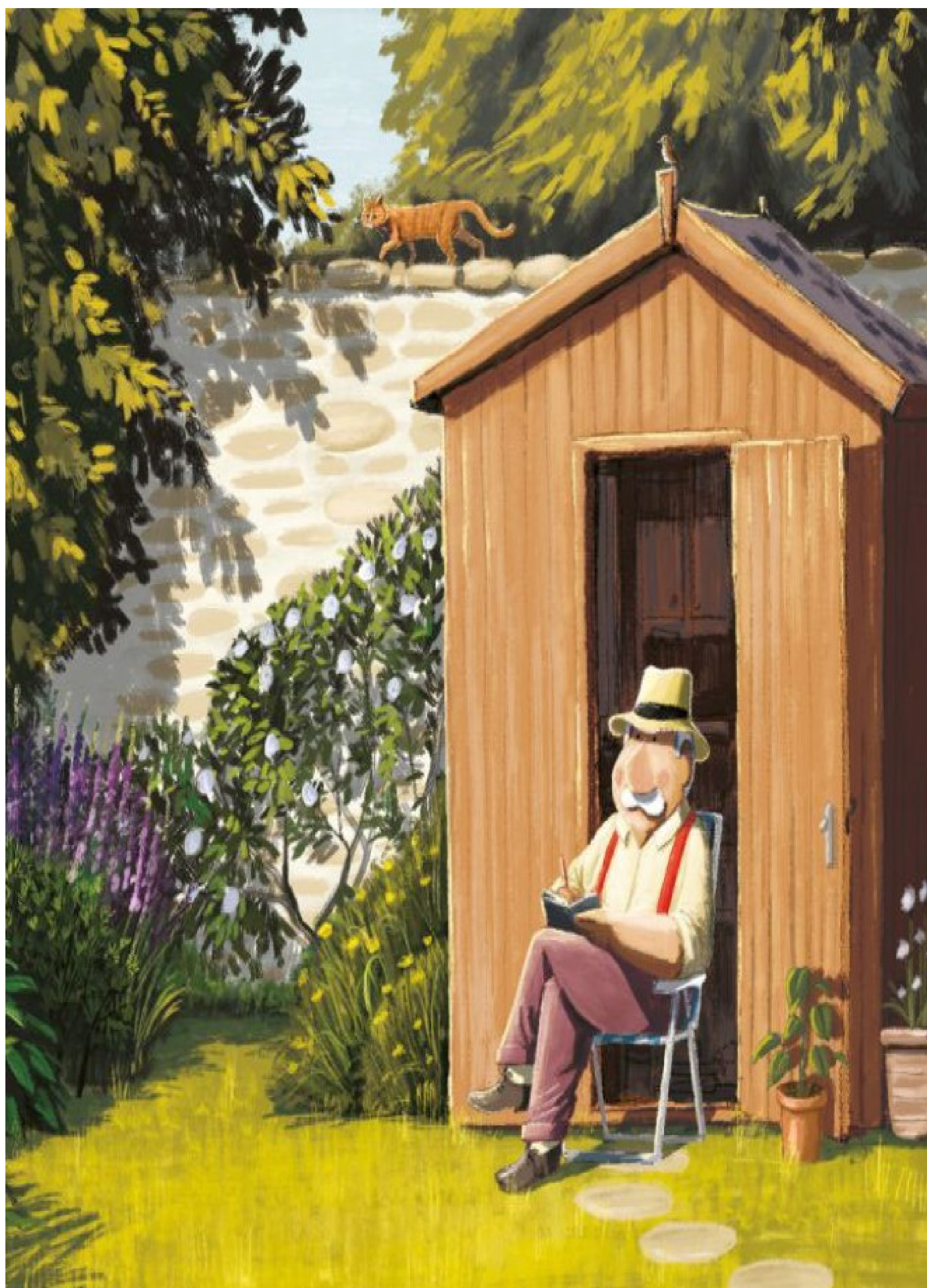
Iată ce mi-a scris bunicul:

Pentru nepoţica mea,Mia,
de la bunicul ei

Scumpa şi micuţa mea Mia,

Anul acesta în locul unei felicitări – din care o să primeşti o mulţime – şi în loc de cadou – din care iar ai să primeşti o mulţime –, îţi trimit de Crăciun o scrisoare. O scrisoare de la bunicul tău. Poate nu sună nemaipomenit, dar cel puţin o să fie altceva. Poţi s-o faci ghemotoc, dacă vrei, deşi eu nu cred că ai s-o mototoleşti.

Iartă-mi scrisul cam tremurat.

Îţi aminteşti săptămâna trecută cum m-ai ajutat în grădina de legume? Mă durea spatele, aşa că ai săpat tu în locul meu, şi, de fiecare dată când găseai o râmă, te opreai să mi-o arăţi. Eu îţi spuneam să ai grijă de ele, pentru că râmele sunt prietenele noastre, sunt bune, pentru sol, ne ajută să creştem legumele, iar mierlele şi sturzii au şi ei nevoie de ele. Dar tu nu mă ascultai: erai prea absorbită de fiecare râmă pe care o ridicai râzând între degete să mi-o arăţi.

Stăteam şi mă uitam la tine, cu creionul în mână. Făceam o listă cu seminţele pe care aveam nevoie să le plantăm în grădină: seminţe de bob (preferatul meu), de porumb dulce (preferatul tău), de cartofi (din soiul acela pe care bunica îl consideră cel mai bun pentru copt), apoi seminţe de mac şi degeţel (fiindcă fluturii şi albinele sunt pur şi simplu îndrăgostite de florile acestea).

și decorații

Privindu-te cum săpai fericită cu lopăţica şi murmuri în acelaşi timp ceva în surdină, inima mi s-a umplut de dragoste pentru tine, Mia, şi am vrut să-ţi scriu această scrisoare pentru că îţi doresc atât de multe în viaţă! Îmi plac tare mult zilele când vii cu mine în grădină. Şi cel mai mult îmi place cât de încântată eşti de toate, de viermişorul pe care îl ţii zvârcolindu-se între degete, de sturzul pe care îl tot numeşti mierlă.

E de-ajuns să te văd acolo, săpând pământul fertil, plină de toată bucuria vieţii, şi inima mi se umple de fericire şi de speranţă.

A fost apoi clipa când ai găsit broscuţa si ai venit în fugă să mi-o arăţi, în mâinile căuş. Ne-am uitat după ea cum ţopăie înapoi în iarba înaltă, pe urmă tu te-ai întors ţopăind la săpat.

Ai văzut cumva vreodată, Mia, o imagine a noastră, a Pământului nostru, din spaţiu?

Suntem o mărgea albastră strălucitoare, care se roteşte în infinit. O fărâmă de viaţă clipind în univers.

Şi totuşi, într-o zi, dacă nu avem grijă de el, bunul nostru Pământ va fi la fel de arid şi de lipsit de viaţă ca Luna.

Căci viaţa acestei lumi e la fel de fragilă ca tine sau ca mine, ca arborii din jur, ca fluturii, albinele şi păsările, ca râmele şi broscuţele, ca plantele.

Dacă există ceva ce-am învăţat cu siguranţă în lunga mea viaţă – am 73 de ani, Mia, chiar sunt bătrân – este că Pământul

e o fiinţă vie, care respiră, şi noi nu mai avem voie să-l rănim.

Căci îl epuizăm treptat, murdărindu-i aerul şi mările, transformând uscatul într-o groapă de gunoi, iar oceanele în canalizări, îngropându-i vietăţile într-un cimitir.

Trebuie să învăţăm să iubim din nou Pământul, să-l iubim la fel de mult cât te iubesc eu pe tine şi tu pe mine. Căci şi tu, şi eu facem parte din această planetă vie, din marea familie a Pământului.

Şi suntem în acelaşi timp păzitorii ei.

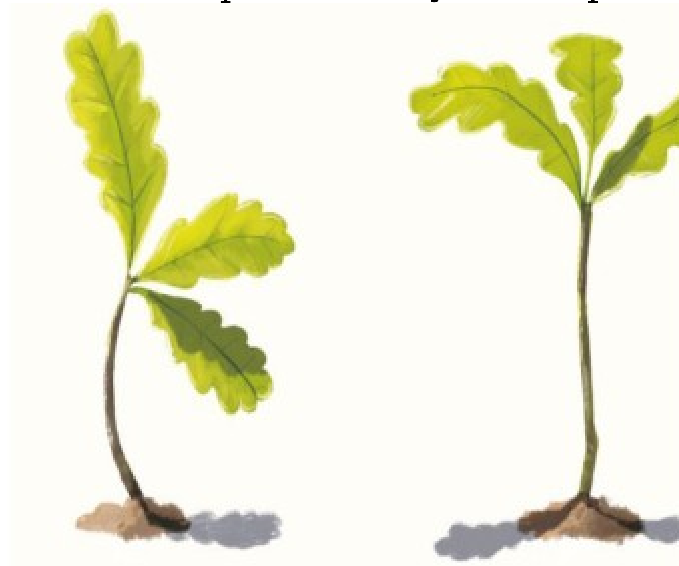

Aşa că îţi doresc, Mia, ţie şi tuturor copiilor din lume, o lume nouă, fără războaie şi deşeuri, unde copiii ca tine să poată trage în piept aer bun şi curat şi să poată bea apă limpede, cristalină; un timp nou când vom putea să creştem şi să mâncăm numai cât ne trebuie, nu mai mult, când vom învăţa să împărţim tot ce avem, pentru ca nimeni să nu mai sufere vreodată de foame, nicăieri în lume.

Îţi doresc o lume în care nici un copac să nu mai fie vreodată tăiat fără să se planteze alţi trei copaci în loc.

O lume în care,pilotând avioane, conducând maşini, încălzindu-ne locuinţele, în efortul nostru constant de a fi tot mai prosperi,de a trăi tot mai confortabil, să nu supraîncălzim planeta, să nu topim calotele glaciare, să nu înălţăm nivelul oceanelor provocând prin aceasta foamete, inundaţii şi incendii.

O lume unde balena şi delfinul, ţestoasa şi meduza, să poată trăi netulburaţi în adâncuri, în ape nepoluate.

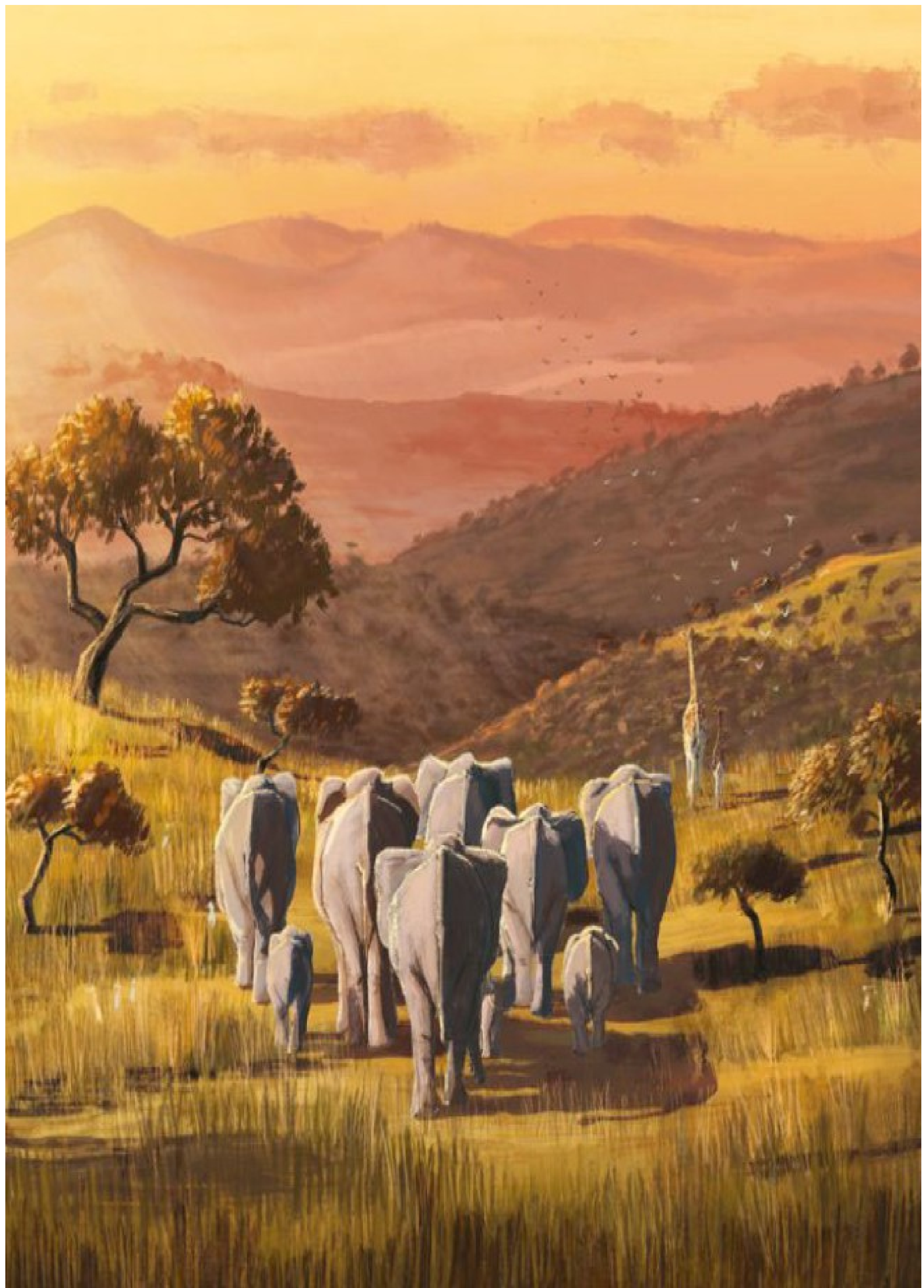

Aceleaşi ape, scumpa mea Mia, unde am vâslit şi în care ne-am bălăcit de atâtea ori în vacanţele de vară, mai ţii minte?

Îţi doresc o lume unde elefantul şi leul, tigrul şi urangutanul să poată trăi nestingheriţi în sălbăticie – niciodată închişi sau ţinuţi prizonieri ca să ne putem amuza noi, ci lăsaţi liberi în păduri, să cutreiere în voie pe câmpii şi în deserturi, să-şi ducă viaţa în pace.

Căci noi doi am iubit împreună, Mia, şi marea, şi copacii, şi sturzii – sau mierlele, oricum vrei tu să le spui –, şi râma care se zvârcoleşte şi broscuţa săltăreaţă şi pământul fertil pe care-l sapi acum, şi luna, stelele, toată planeta noastră care se învârteşte în spaţiu. Aşa că ai grijă de ceea ce am iubit împreună! Trăieşte întotdeauna în ritm, în armonie cu Pământul, şi atunci toate urările mele pentru tine se vor împlini, şi totul va fi bine. Dar totul va fi bine numai dacă facem noi să fie bine, micuţă Mia. Avem multe de vindecat şi multe de iubit.

Bunicul

Când termin de citit, ne ridicăm toţi în picioare şi spunem: „Crăciun fericit, bunicule! Crăciun fericit tuturor!”, apoi ne ,,îngrămăţişăm”, cum spunem noi – stăm în cerc şi ne punem braţele unul după altul. Întotdeauna îmi place să cred că bunicul e aici, în mijlocul cercului, cu noi.

E aproape ca şi cum ar fi devenit

Moş Crăciunul nostru

